

A Transtelex interjúja Nagy Tímeával, az MCC nagyváradai és szatmárnémeti központjának képviselő-vezetőjével

2023. március 6.

A Transtelex interjúsorozatának szerkesztett, olvasásra igazított átirata. A hangfelvétel gépi átirata alapján készült, a folyékonyabb olvashatóság kedvéért nyelvileg és stilisztikailag tisztítva; a tartalom és a szóhasználat az elhangzottakat követi.

Kérdező: Vig Emese.

– Mesélj nekem egy kicsit arról, Timi, hogy mióta indult itt az MCC Nagyváradon, és hogy kezdetektől itt működik-e. Tehát egy picit a kezdeti időszakról, amíg így beindult.

– Hamarosan a kétéves születésnapunkat fogjuk ünnepelni Nagyváradon. Én két éve, vagy szinte két éve, áprilisban kezdtem el az MCC-vel foglalkozni. A következő kolléganő májustól érkezett, és így egy fél évig ketten voltunk, gyakorlatilag a váradi működésben. Úgyhogy nagyjából kétéves múltunk van.

– Melyik programmal kezdtétek, a Középiskolás Programmal, vagy fordítva?

– Nem, nem, a Fiatal Tehetség Programmal kezdtük. Gyakorlatilag májustól indult el egy toborzási időszak, szeptemberben volt a felvételi, és szeptember második felétől, nagyjából az iskola indulásával párhuzamosan. Alapvetően a mi működésünk is az iskolai működéshez igazodik. Akkor indult el az első FIT-es évfolyamunk, a 2021-es. Illetve ugyancsak ősszel, azt hiszem október környékétől a Középiskolás Programnak is lett egy helyi lába.

– Értem, hogy kell elképzelni ezt a FIT Programot? Mondtad, hogy volt egy felvételi. Miből áll a felvételi? Mit kell tudniuk a gyerekeknek ahhoz, hogy bejussanak az MCC FIT Programjába?

– Amikor toborzási időszakban vagyunk, és a gyerekek megkérdezik ugyanezt, akkor nagyjából azt szoktuk mondani, hogy nem iskolai képességeket és tudást mérünk fel egy ilyen felvételi során – ezt nyilván feléjük nem így kommunikáljuk –, hanem van, úgymond, egy saját tehetségmodellünk, amiben keressük a gyerekeket. Ez egy többszintes vagy többretegű felmérést jelent. A felvételi során az intelligenciát, az érzelmi intelligenciát, a kooperációs készséget, az egyéni motivációt mérjük, illetve azt, hogy hogyan tud a gyerek csapatban működni. Van még, például, egy szókinccstesztünk is, amiből adott esetben azt nézzük meg, hogy a gyerekek milyen az olvasottsága, a műveltsége. Tehát nagyjából ezekből tevődik össze egy egységes – hát azt mondom most már, hogy Kárpát-medencei szinten, mert hiszen Kárpátalján is, Magyarországon is működik az MCC – felvételi rendszer, ott elérnek egy bizonyos pontszámot a gyerekek, és ez alapján történik, a felvételük az MCC-be. Az első huszonöt gyerek nyer felvételt. Itt van egy

várólistánk is. Illetve idén debütál a FIT Plusz programunk is, ahol igyekszünk azoknak a diákoknak is programokat biztosítani, akik a felvételi során nem kerültek be ebbe az intenzív csomagba, ami a FIT Programot jelenti.

– Most ez a huszonöt diák mit jelent? Tehát ezek mind ötödikesek, és akkor ötödiktől kísérik őket, és végigviszitek nyolcadikig?

– Menet közben nem igazán van belépési lehetőség. Ötödik elején történik meg a felvételi, negyedik végén iratkoznak be egy szülői ajánlás kíséretében, és négy éven keresztül biztosítunk számukra egy ilyen intenzív képzési programot.

– Mesélj nekem egy kicsit erről a programról: hányszor jönnek a gyerekek, milyen időközönként, és mit tanulnak? Mi az, amit ti nyújtotok nekik, amit nem kapnak meg az iskolában?

– Nagyon sokszor úgy érzem – és ezt most így magánemberként mondom elsősorban –, hogy amellet, hogy igyekszünk tudást biztosítani számukra, nagyon-nagyon fontos a közösség szerepe is, mert sok esetben olyan diákok is bekerülnek a rendszerbe, akik az iskolai struktúrában nem találják olyan szinten a helyüket. Én tanácsadói szférából érkezem, hosszan dolgoztam az OTP-nél, illetve a Vállalkozásfejlesztési Egyesületnél. Azt nem mondtam el talán a legelején, hogy én képviselő-vezetőként nem direkt a gyerekekkel foglalkozom, hanem a határ menti központoknak a működéséért vagyok felelős. Ez Nagyvárad és Szatmárnémeti. De amikor az MCC-be érkeztem, akkor elsősorban a működési vagy a menedzsment rész foglalkoztatott engem, abban éreztem kihívást. De ahogy belekóstoltam a gyerekekkel való intenzív együttlétbe, picit megfordult bennem is ez a dolog, mert nagyon-nagyon sok örömet tud ez hozni az ember életében.

De visszatérve: nagyon-nagyon sok humánerőforrás-pályázattal volt dolgom, és sajnos az európai uniós pályázatokkal elsősorban nem volt olyan pályázati lehetőség, ahol a tehetséges gyerekekkel foglalkozott volna bárki – tehát a hátrányos helyzetűekkel igen, a valamilyen sérült kategóriájú gyerekekkel igen, viszont a kiemelten tehetséges gyerekekkel nem. És ezért nagyon sok gyerek, aki hozzánk bekerül, közösségre is talál. De emellett – ezt nagyon fontos résznek érzem –, hogy közösséget is kapnak itt, nyilván az elsődleges és fő célunk az, hogy tudást adjunk át számukra.

Nagyon fontos azt kiemelni, hogy mi nem helyettesítjük az iskolát, hanem kiegészítjük, és mindig igyekszünk olyan területeket fejleszteni vagy hozni, ami valamiért, vagy anyagi, vagy szakemberhiány miatt kizorul az iskolai oktatásból. Ilyen például a pénzügyi tudatosság, az egészségügyi tudatosság, az internethasználati tudatosság, a matematika és a művészet kapcsolata, vagy az ötödik-hatodikosaink forgatókönyvet írnak és filmet forgatnak, kipróbálják magukat a tőzsdén, de emellett van olyan, hogy vegyészekké és alkimistákká válnak, és tudományos kísérleteket végeznek szakember segítségével. De a hatodikosoknál már olyan is van, hogy mikroszkóp alatt boncolnak, és így szervi működési dolgokat értenek meg.

Tehát nagyon fontos nálunk, hogy nem egy elméleti tudást igyekszünk átadni nekik, hanem olyat, amit empirikusan is meg tudnak tapasztalni. Hogy ez tényleg egy használható, értékes tudás legyen számukra. De a robotika vagy a drónok világa is ugyanez a kategória, tehát ezek mind olyan területek, amelyekkel ki tudjuk egészíteni az iskolai struktúrát vagy nevelést.

– Értem. Most azon gondolkodom, hogy ezt hogyan kell elképzelni: nagyon sokféle tárgyat felsoroltál – ezeket mind egyszerre kapják meg, egyfajta órarend formájában, vagy modulok szintjén zajlik, hogy mondjuk egy hónapig robotikát tanulnak, a következő hónapban egy másikat? Hogyan szervezitek meg ezeket?

– Úgy szervezzük, hogy többnyire egy tudományterületre két intenzív alkalmat építünk. Ez azt jelenti, hogy két szombati találkozásuk van, ahol az adott témát feldolgozzák, ami kiegészül egy úgynevezett e-FIT rendszerrel. Ez egy online tanulási segédanyag. Úgy kell elképzelni, hogy egy ilyen szombati alkalmon könyökig benne vannak az adott területnek a megismerésében, az e-FIT rendszer pedig pont arra szolgál, hogy mélyítse azt a tudást, amit a szombati alkalmak során megszereznek, és vissza tudják nézni. Tehát ez moduláris: minden tanév elején megkapják az órarendet a diákok, hogy mikor milyen modul van, és arra készülnek is, az e-FIT rendszer is ehhez igazodik. Általában egy-egy terület egyhónapos, másfél hónapos kifutású.

– És ezeket a témákat ti válogatjátok össze a diákok számára? És hogyha igen, akkor ez egységes a teljes MCC-n belül? Tehát ugyanazt tanulja a diák Sepsiszentgyörgyön és Nagyváradon és Miskolcon?

– Igen, a FIT rendszerben az az elv, hogy van egy nagy struktúra. Ez gyakorlatilag egy folyamatosan fejlődő és frissítés alatt álló rendszer, amiben ezeket a modulokat meghatározzák. Ha egy év múlva azt fogjuk érezni, hogy a robotikára már nincs szükség, mert az iskolai oktatásban vagy egyéb más civil szervezeti oktatásban ez megtörténik, akkor rugalmasak vagyunk, tudunk ezen változtatni. Viszont az egy alapelv, hogy az a gyerek, aki Aradon részt vesz a FIT-ben, ugyanazt a tudást és ugyanazt a lehetőséget kapja meg, mint a budapesti gyerek. Tehát van egy ilyen egységes struktúra, ami eltér talán kicsit abban, hogy az oktatónak megvan a saját hozzáadott értéke – mert ugyan van egy keret, de mindig hozzák azokat a sajátos tartalmakat, amit ők extraként bele tudnak vinni egy-egy ilyen foglalkozásba. Látjuk, hogy ez egy nagy hozzáadott érték az oktatók részéről.

– Tehát akkor két éve indultatok, van akkor egy most hatodikos évfolyam és van egy ötödikes évfolyam. Tehát kétszer huszonöt diák a FIT Programban. És akkor külön foglalkoznak, ugye, osztályonként az ötödikesekkel, és külön a hatodikosokkal. Hány tanárt kell mozgatni ilyenkor, illetve modulonként egyet-egyet?

– Ez nagyon változó, moduloktól vagy tudományterülettől függ. Például a hatodikosoknak volt Rejtélyes építészeti kurzusuk, ami két alkalomból tevődött össze: az első alkalom inkább az időben-térben való elhelyezést szolgálta, a második alkalom pedig azt, hogy helyi értékeket mutassunk a

gyerekek számára is, hogy a gyakorlatban megnézzék, hogy egy épület hogyan készülhetett el, és mi lett a végeredmény. Az első, kicsit elméletibb részét egy magyarországi oktató tartotta, a másodikat viszont helyi építésszel dolgozták fel a gyerekek. Tehát ott, például, két oktató jött be a képletbe. Van olyan kurzusunk, ami egyoktatós, van, ami kétoktatós, tehát ez így változik modulonként.

– Akkor idén ősszel már lesz egy újabb ötödikes, és ez fel fog fejlődni, hogy meglesz a teljes paletta, tehát lesz hetedikes, nyolcadikos? És akkor ugyanez van a Középiskolás Programban is, ugye?

– A FIT-ben a gyerekek ötödikben belépnek, nyolcadikban kilépnek. Nagyon fontos a közösség ereje, és az, hogy hogyan tudnak ők együttműködni, tehát innen adódik ez a huszonötös létszám – nagyjából ez egy osztály, amely együtt halad. A Középiskolás Program teljesen másképp működik, az egy sokkal lazább struktúra, ott nincs létszámkorlátozás egy adott központnál. Tehát, például, a nagyváradi központhoz százötvenkilenc diák tartozik, ebből húsz Arad megyéből és még négy Temes megyéből, de ők abba kapcsolódnak be, amibe be szeretnének kapcsolódni. Tehát nincs egy előre elrendelt vagy egy előre meghatározott program, amit nekik mindenképpen végig kell csinálniuk. Ott is van egy online tanulási rendszerünk, ahol különböző kurzusokat vehetnek fel. Van, aki csak abba kapcsolódik be, vagy van olyan, aki klubdelutánokra jön el szívesen, vagy van olyan, aki a kolozsvári, országos vagy regionális alkalmakba csatlakozik be, mert az jelent számára kihívást, vagy egy képzésre megy el. Például a Középiskolás Programunkban volt egy alkalommal, ami nagy népszerűségnek örvendett, egy börtönlátogatás, mert őket ez a terület érdekelte.

– Van felvételi?

– Van felvételi, be kell kerülni a rendszerbe, viszont utána ő dönti el, hogy mi az, ami érdekli őt, és mibe szeretne bekapcsolódni. Az öt-nyolcban a célunk az, hogy belekóstoljanak minél több tudományterületbe, hogy utána gyakorlatilag ők is érezzék, hogy mi az, ami tetszik nekik, mi az, ami szimpatikus, miben szeretnének tovább fejlődni. A középiskolások már, ugye, teljesen másképp működnek, náluk már nem feltétlenül ez az irányított látókörbővítés működik, hanem az, hogy ők már sokszor nagyon tudják, mi az, ami őket érdekli, és abba kapcsolódnak be, amiben elsődleges motivációjuk van.

– Tehát akkor a FIT-be minden második szombaton jönnek a diákok?

– Minden második szombaton.

– A középiskolásoknak van lehetőség arra is, hogy bejöjjenek, valami itt zajlik?

– Igen, nyelvoktatást biztosítunk számukra, klubdelutánok vannak helyileg, illetve van az online rendszerünk, amiben kurzusokat tudnak felvenni egész sok területen, illetve vannak táborok, KP+

túrák, amibe be tudnak kapcsolódni, illetve ezek a regionális és országos alkalmak, amiket kifejezetten szeretnek.

– Akkor emiatt, mert nem jön be mind a száz diák egyszerre, lehet egy nagyobb létszámmal foglalkozni?

– Igen, igen.

– Amikor Kolozsváron beszélgettem Talpas Botonddal, akkor azt kérdeztem tőle, hogy mekkora a veszélye annak, hogy bekerülve az MCC-be, pályaválasztáskor vagy egyetemválasztáskor arra gondolnak, hogy hát a legegyszerűbb, hogyha magyarországi, budapesti egyetemet céloznak meg, ugye, már benne vannak az MCC-s rendszerben, és akkor adódik a lehetősége annak, hogy kimenjenek tanulni.

– Én egy fordított folyamatot látok ebben. Ezelőtt egy-két héttel volt nyilvános rendezvényünk, talán Szülők Akadémiája, ahol szülőkkel erről beszélgettünk. Én nem nagyváradi vagyok, de itt a határ mentén alapjáraton az van, hogy például a férjem osztályának több mint 80 százaléka Magyarországra vagy Nyugat-Európába ment továbbtanulni. Tehát ez itt sajnos tény, és mi picit próbáljuk ezt a folyamatot visszafelé fordítani, hogy ne legyen ilyen nagymértékű az elvándorlás. Akár baráti kört véve alapul vagy a határ menti közösség működését: sokkal hamarabb ismerkedik meg egy középiskolás diák a debreceni moziban a filmes élményekkel, vagy a nyíregyházi állatkertbe hamarabb megy el, vagy Gyulára egy wellnesshétvégére, minthogy elmenjen, mondjuk, Kolozsvárra.

Két szülő a múltkor, az egyik eseményünk után, mondta, hogy számukra felfoghatatlan változás történt a gyerekekben, mert a Középiskolás Program keretében járnak fel Kolozsvárra, időt töltöttek ott, és megismerték Kolozsvárnak a lüktetését, volt lehetőségük ebbe betekinteni, nem úgy, mint egy osztálykiránduláson, ahol megállunk két órára, megnézzük Mátyás szülőházát, fotózkodunk egyet a Mátyás-szobor előtt, és megyünk tovább. Hanem reálisan időt töltöttek Kolozsváron, és voltak is pályaválasztási hétvégék Kolozsváron, amit a kollégák szerveztek, és úgy döntöttek, hogy Kolozsvárra szeretnének felvételizni, és nem Debrecenbe, ami addig teljesen egyértelmű kép volt a fejükben, hogy ők Debrecenben fognak továbbtanulni.

Tehát nekünk valahol kicsit ez a célunk, a PKE-vel is együttműködve az, hogy például klubdelutánokra behívunk oktatókat a PKE-ről, hogy megmutassuk, hogy helyben is tudnak olyan tartalmakat vagy olyan tudást kapni, ami nem indokolja feltétlenül azt, hogy továbbmenjenek Magyarországra vagy Nyugatra, vagy bárhova máshova. Pont ezért az erdélyi vezetőség számára egy kiemelt cél volt az, hogy a román oktatásra hangsúlyt fektessünk. Az látszik, hogy a gyerekek jobban tudnak angolul, mint románul, ami az elhelyezkedést nyilván lényegesen megnehezíti itthon. És erre mi nagy hangsúlyt fektetünk, hogy nem iskolai tananyagot adunk át nekik, hanem reális tudást. Tehát beszélgetnek gyakorlatilag a román nyelvoktatás során, vagy kimennek a vásárba együtt vásárolni, és gyakorolják a román nyelvet. Tehát nem egy irodalmi művet vagy egy tudományos tartalmat igyekszünk ilyenkor nekik átadni, hanem a reális, hétköznapi szituációkra vonatkozó román nyelvtudást. Ezt látjuk, hogy ez nagyon hiányzik az életükből vagy a tudásukból,

és ez egyértelműen nemhogy felgyorsítja, hanem tolja gyakorlatilag őket akár Magyarország, akár Nyugat-Európa irányába, mert sokkal jobban beszélnek angolul, mint románul.

– Tavalyelőtt volt egy riportunk arról, hogy a határ menti településeknek a líceumistái gyakorlatilag már a kilencedik osztálytól Debrecenben vagy Nyíregyházán tanultak.

– Most már azt látjuk, hogy nemhogy kilencediktől, hanem vannak hosszú osztályos – nem tudom pontosan, hogy nevezik – gimnáziumok, ahol hetedikben van a belépési pont. Tehát nemhogy középiskolába menjen át vagy egyetemre, hanem hetediktől is már átvisznek gyerekeket Debrecenbe tanulni, vagy Gyulára, vagy Békéscsabára. Nagyon-nagyon sok esetben, egyébként, a román nyelvtudás hiánya miatt – amiben mi igyekszünk segíteni.

– Tehát a FIT Programban is és a Középiskolás Programban is van román nyelvtanítás?

– Igen.

– Amikor jelentkeznek a gyerekek ezekre a felvételikre – mondjuk az ötödikes gyerek esetében inkább a szülő dönti el, gondolom, hogy szeretné hozni a gyereket –, mi motiválja őket, mi motiválja a szülőket, esetleg utólag mi motiválja a gyerekeket abban, hogy maradjanak bent a programban?

– Nem tudnám azt mondani, hogy a szülő dönti el. A szülő mindenképpen kell hozzá. Mi a toborzás során elmegyünk minden iskolába, és nagyon fontos, hogy nemcsak Nagyváradot, Szatmárnémetit vagy Aradot, hanem a teljes megyét igyekszünk ilyenkor bejárni, és tényleg elmenni azokba az osztályokba is, ahol adott esetben csak öt magyar gyerek van, hogy eljusson hozzájuk is ennek a lehetőségnek a híre. A gyerekek, amikor beszélgetünk velük az MCC-ről, és elmeséljük azt, hogy mi az, amit nálunk tanulni lehet, vagy mi az, ami vár rájuk egy ilyen programban, ők csillogó szemmel fogadják, és nyitottak erre. A szülők pedig nagyon sok esetben azt látják, hogy nagyon jól ki tudja egészíteni az iskolai oktatást. Az a hétköznapiokban is használható tudás, amire itt szert tehetnek, motiváló számukra.

Illetve most már lassan két éve működünk – mert nyilván az első évfolyamnál nagyon sokat kellett mesélnünk arról, hogy mi az MCC –, azt látom, hogy már jönnek, tehát nem feltétlenül kell minden alkalommal elmesélni, hogy kik vagyunk mi, hanem az elmúlt két évben sikerült – ez lehet, hogy picit nagyképűen hangzik, de – bizonyítani azt, hogy van helyünk a helyi közösségben. Nyitottak abszolút a szülők és a gyerekek is arra, hogy becsatlakozzanak a programba. Én ezt látom, hogy kifejezetten örülnek annak, hogy van egy ilyen lehetőség, van egy ilyen hely a gyerekek számára. A gyerekeknek meg extra motivációjuk van ebben, nagyon sok szülő azt meséli, hogy míg hétköznapi komoly harcokkal jár az, hogy a gyereket felébresszék reggel, és rábírják arra, hogy elinduljon az iskolába, szombaton kiugranak az ágyból, és jönni akarnak. Abban látom, hogy amellet, hogy nagyon jó közösségek alakulnak ki, nagyon jól érzik magukat a gyerekek, a fiatalok benne, olyan oktatók és kollégák vannak, akik egy nagyon szerető, motiváló közeget hoznak létre,

és ezért nagyon hálásak a szülők is. Szülői értekezletek során mindig értékelni szoktunk, és mindig kérünk visszajelzést a szülőktől, szóban, írásban, és mindig elhangzik, hogy nagyon hálásak ezért a lehetőségért.

– A Középiskolás Programban akkor egy tizedik és egy kilencedik évfolyam van, vagy ott már vannak felsőbb osztályokból is?

– Nem. A Középiskolás Program úgy működik, hogy ott bármikor be tudnak csatlakozni, tehát ott nincs meg ez, hogy négy éven keresztül tart, hanem van, például, olyan diák, aki tizenkettedikben kapcsolódik be. Van olyan, aki kilencediktől kapcsolódik be, tehát nincsenek korlátozások.

– Csak azért kérdeztem, mert azt szerettem volna látni, hogy azok közül a diákok közül, akik már kipróbálták a Középiskolás Programját az MCC-nek, van-e valamiféle tapasztalat arra vonatkozóan, amiről az előbb beszélgettünk, hogy hova mennek egyetemre. Valószínű, hogy még nem releváns, hogyha egyáltalán volt is néhány diák, de gondoltam kíváncsiságból rákérdezek. Illetve amikor beszélgetnek az oktatók a diákokkal, előfordul-e az, hogy egy diák azt mondja, hogy nem akar itt érettségizni Nagyváradon, mert nem tudok románul, vagy az a szándékom, hogy amúgy is külföldön folytatom a felsőfokú tanulmányaim? Illetve milyen stratégiát alkalmaznak? Említetted, hogy azt szeretnétek, ha itthon maradnának a diákok, ezt hogyan próbáljátok megvalósítani?

– Azzal, hogy megmutatjuk számukra azt, hogy itt is tudnak olyan közösségben élni, ami motiváló és előremutató. És azokkal a kurzusokkal, azokkal az alkalmakkal, amiket szervezünk számukra, igyekszünk felvillantani azokat a lehetőségeket, amelyek rendelkezésükre állnak, hogyha itt maradnak. Nyilván nagyon sokszor elhangzik, amikor beszélgetünk velük, főleg a középiskolásokkal, már látják, hogy hova akarnak tovább menni. Drasztikusan megállítani ezt a folyamatot, ebből a határközeliségből adódóan, nyilván egyedül nem tudjuk, ezért is próbálunk helyi szinten együttműködni minél több civil partnerrel és egyetemmel, hogy közösen felmutassunk olyan értékeket, amik arra sarkallják a diákot, hogy maradjon. A saját tapasztalatom is azt mutatja – nekem egy nyolcéves és egy tízéves kisfiam van –, hogy bennük is ott van ez, amikor átmegyünk Magyarországra, hogy hú, itt mennyivel könnyebb minden. Nekünk is otthon nagyon sokszor el kell erről beszélgetni, hogy igenis itthon is ugyanazok a lehetőségek megvannak, mint Magyarországon vagy nyugatabbra. A diákok számára pedig ezt próbáljuk folyamatosan felvillantani, hogy jó itthon is, nem kell ahhoz világgá menni. Vagy hogyha elmegy világgá, akkor tudja azt, hogy van ahova hazajönni. Ez az, szerintem, amit mi értékrendben tudunk közvetíteni.

– Az oktatók válogatása, meghívása hogyan zajlik?

– Ez elsősorban az erdélyi szakmai igazgatóságnak a feladata, hogy feltérképezze azokat az oktatókat, akik az adott területen jó pedagógiai érzékkel rendelkeznek, illetve releváns szaktudásuk is van, és így szokott történni. Mi folyamatosan küldünk visszajelzést az oktatókról, tehát ez be

van építve az MCC működésébe, hogy minden kurzus után értékelik a kollégák, illetve a gyerekek részéről is van visszajelzés az oktatóra vonatkozóan, és ez így alakul organikusan.

– **Úgy képzeljem el, hogy van egy nagy zsák, amiben van sok név, különböző tematikákkal? Tehát angol, és akkor ott van tíz tanárnak a neve, és akkor egyet-egyet alkalmanként meghívtok? Vagy robotikát tanít öt tanár, és akkor valamelyik eljön Nagyváradra is, de útba ejti Aradot is? Tehát ezt szeretném valahogy elképzelni, hogy ez hogy működik. Meg gondolom, nemcsak helybéli tanárokkal dolgoztok.**

– Ez nem az én kompetenciám vagy feladatom, ezzel a szakmai igazgatóság foglalkozik, hogy felkeresi ezeket az oktatókat. Viszont nagyon jók a tapasztalatok velük, tehát azt tudom mondani, hogy jól végzik a munkájukat, mert a diákok részéről abszolút pozitív visszajelzés van, vagy hogyha volt negatív, azt jeleztük egy alkalommal, ahol nem volt meg az összhang feltétlenül a diákok és az oktató között, és vele, például, már nem dolgozunk együtt. Tehát van egy nagyon élő, jó rendszer az oktatókra vonatkozóan. Konkrétan a feltérképezésükben és a szerződötetésükben, én nem tudok ennél többet mondani, mert nem látom át ezt a részét.

– **Csak arra voltam kíváncsi, hogy hogyan működik ez a dolog. Tehát hogyha robotikakurzust kell tartani, akkor Sepsiszentgyörgyről jön a tanár, vagy Budapestről jön a tanár, és akkor van neki egy útvonala...**

– Ez nagyon változó. Vannak erdélyi szakemberek, vannak magyarországi szakemberek. Ez is fontos, hogy a mobilitás meglegyen oda-vissza. Tehát van olyan erdélyi oktató, aki átmegy Magyarországra tanítani, és van olyan magyarországi oktató, aki átjön hozzánk oktatni. Nyilván ez témafüggő vagy területfüggő is, hogy adott esetben van-e olyan helyi dolog, amit csak egy helyi szakember tudna adott esetben elmondani, vagy van-e nyitottság, hajlandóság benne, hogy ezt megtegye. Ezzel a résszel nem foglalkozom, úgyhogy ebben nem tudok releváns választ adni.

– **Konkrét számban akkor, ötven diák van a FIT Programban.**

– Igen. Százötvenkilenc a Középiskolás Programban, ami a váradi központhoz tartozik, Szatmáron pedig százötven diák van a Középiskolás Programban, és ugyancsak ötven diák a FIT Programban.

– **Ezek mind egy évben, 2021-ben indultak?**

– Kivéve Szentgyörgyöt, ahol egy évvel korábban, a helyi önkormányzatnak a kezdeményezésére. Velük együttműködésben indult el a FIT-es oktatás, és gyakorlatilag azért pilótajelleggel egy évvel megelőzte a többi központot. Még azzal egészíteném ki, hogy ez az oktatási része, de emellett a diákoknak nagyon sok esetben biztosítunk, vagy velük közösen szervezünk egyéb alkalmakat, ahol találkoznak, lehetőségük van bandázni kötetlenebb körülmények között.

Például múltkor egy művészeti kiállításnak adtunk helyet a központban, amiben FIT-es diákjaink is részt vettek, vagy Mátyás király születésnapját ünnepeltük úgy, hogy a középkori kultúrával ismertettük meg őket. Egy nagyon pezsgő közösség alakult ki az elmúlt két év során.

A gyerekek mellett még odafigyelünk a szülőkre és a pedagógusokra. Hiszünk abban, hogy kell ez a hármas együttműködés ahhoz, hogy igazán eredményeket tudjunk elérni. Szülők számára szoktunk Szülők Akadémiáját szervezni, itt mindig felmérjük az igényeket, hogy mi az a téma, ami foglalkoztatja őket, és annak megfelelően hívunk előadót, szakembert, aki mesél nekik. Illetve a pedagógusok számára pedagóguskonferenciát szervezünk, ahol szintén olyan témákat dolgozunk fel, ami számukra hasznos, és érdekli őket. Tehát ezek még kiegészítik a központ működését, illetve a nyilvános előadások, amelyek havi rendszerességgel, vagy kétheti rendszerességgel zajlanak mindegyik központban.

De vannak, például, olyan helyi kezdeményezések is, amikbe bekapcsolódunk: Nagyváradon májusban a Festum Varadinum keretében szervezünk egy Mindentudás maratont, ami a teljes Bihar megyei gyerekközösségnek szól, mert a célunk az, hogy öt teremben párhuzamosan minél több tudományterületet megmutassunk helyi oktatókkal, interaktív foglalkozások keretében. Tehát kitekintünk a saját kicsi rendszerünkől, igyekszünk a helyi civil szervezetekkel minél hatékonyabban együttműködni.